

Η απέραντη αγάπη της Παναγίας για το Θεό και τους ανθρώπους (Άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης)

[/ Πεμπτούσία](#)

Η Θεοτόκος

Όταν η ψυχή κατέχεται από την αγάπη του Θεού, τότε, ω, πως είναι όλα ευχάριστα, αγαπημένα και χαρούμενα. Αυτή η αγάπη όμως συνεπάγεται θλίψη· κι όσο βαθύτερη είναι η αγάπη, τόσο μεγαλύτερη είναι κι η θλίψη.

Η Θεοτόκος δεν αμάρτησε ποτέ, ούτε καν με το λογισμό, και δεν έχασε ποτέ τη Χάρη, αλλά κι Αυτή είχε μεγάλες θλίψεις. Όταν στεκόταν δίπλα στο Σταυρό, τότε ήταν η θλίψη Της απέραντη σαν τον ωκεανό κι οι πόνοι της ψυχής Της ήταν ασύγκριτα μεγαλύτεροι από τον πόνο του Αδάμ μετά την έξωση από τον Παράδεισο, γιατί κι η αγάπη Της ήταν ασύγκριτα μεγαλύτερη από την αγάπη του Αδάμ στον Παράδεισο. Κι αν επέζησε, επέζησε μόνο με τη Θεία δύναμη, με την ενίσχυση του Κυρίου, γιατί ήταν θέλημά Του να δει την Ανάσταση κι ύστερα, μετά την Ανάληψή Του, να παραμείνει παρηγοριά και χαρά των Αποστόλων και του νέου χριστιανικού λαού.

Εμείς δεν φτάνουμε στην πληρότητα της αγάπης της Θεοτόκου, και γι' αυτό δεν μπορούμε να εννοήσουμε πλήρως το βάθος της θλίψεώς Της. Η αγάπη Της ήταν τέλεια. Αγαπούσε άπειρα το Θεό και Υιό Της, αλλ' αγαπούσε και το λαό με μεγάλη αγάπη. Και τί αισθανόταν τάχα, όταν εκείνοι, που τόσο πολύ αγαπούσε η Ίδια και που τόσο πολύ ποθούσε τη σωτηρία τους, σταύρωναν τον αγαπημένο Υιό Της;

Αυτό δεν μπορούμε να το συλλάβουμε, γιατί η αγάπη μας για το Θεό και τους ανθρώπους είναι λίγη. Κι όμως η αγάπη της Παναγίας υπήρξε απέραντη και ακατάληπτη, έτσι απέραντος ήταν κι ο πόνος Της που παραμένει ακατάληπτος για μας.

Άσπιλε Παρθένε Θεοτόκε, πες σ' εμάς τα παιδιά Σου, πώς αγαπούσες τον Υιό Σου και Θεό, όταν ζούσες στη γη; Πώς χαιρόταν το πνεύμα Σου για το Θεό και Σωτήρα Σου; Πώς αντίκριζες την ομορφιά του προσώπου Του; Πώς σκεφτόσουν ότι Αυτός είναι Εκείνος, που Τον διακονούν με φόβο και αγάπη όλες οι Δυνάμεις των ουρανών;

Πες μας, τί ένοιωθε η ψυχή Σου, όταν κρατούσες στα χέρια Σου το Θαυμαστό Νήπιο; Πώς το ανέτρεφες; Πώς πονούσε η ψυχή Σου, όταν μαζί με τον Ιωσήφ Τον αναζητούσες τρεις μέρες στην Ιερουσαλήμ; Ποιάν αγωνία έζησες, όταν ο Κύριος παραδόθηκε στην σταύρωση και πέθανε στο Σταυρό;

Πες μας, ποιά χαρά αισθάνθηκες για την Ανάσταση ή πώς σπαρταρούσε η ψυχή Σου από τον πόθο του Κυρίου μετά την Ανάληψη;

Οι ψυχές μας λαχταρούν να γνωρίσουν τη ζωή Σου με τον Κύριο στη γη· αλλά Συ δεν ευδόκησες να τα παραδώσεις όλ' αυτά στη Γραφή, αλλά σκέπασες το μυστήριό Σου με σιγή.

Πολλά θαύματα και ελέη είδα από τον Κύριο και τη Θεοτόκο, αλλά μου είναι τελείως αδύνατο ν' ανταποδώσω κάπως αύτη την αγάπη.

Τί ν' ανταποδώσω εγώ στην Υπεραγία Θεοτόκο, που δεν με περιφρόνησε ενώ ήμουν βυθισμένος στην αμαρτία, αλλά μ' επισκέφθηκε σπλαγχνικά και με συνέτισε; Δεν Την είδα, αλλά το Άγιο Πνεύμα μού έδωσε να Την αναγνωρίσω από τα γεμάτα χάρη λόγια Της και το πνεύμα μου χαίρεται κι η ψυχή μου παρασύρεται τόσο από την αγάπη προς Αυτήν, ώστε και μόνη η επίκληση του ονόματός Της γλυκαίνει την καρδιά μου.

Όταν ήμουν νεαρός υποτακτικός, προσευχόμουν μια φορά μπροστά στην εικόνα της Θεομήτορος και μπήκε τότε στην καρδιά μου η προσευχή του Ιησού κι άρχισε από μόνη της να προφέρεται εκεί.

[Συνεχίζεται]